

ken u van teevee, maar van waar?. Die adoratie is er al zonder dat ze u zelfs maar kunnen plaatsen. Je zou voor hen evengoed een nieuwslezer als een sportjournalist of een acteur kunnen zijn.

Josse De Pauw: Ik speelde ooit in *Zonderlinge zielen*, een tv-film van Jean-Pierre De Decker. Die film werd op kerstavond uitgezonden, en die avond zat ik met mijn vrouw in een hotelletje aan zee. We besloten eerst naar de film te kijken en nadien te gaan eten. Wel, je had het gezicht van de portier moeten zien toen ik uit de lift stapte. Die had ook zélf naar *Zonderlinge zielen* zitten kijken en dacht ècht waar dat hij een geest zag. Op zo'n momenten voel je hoezeer de televisie als een andere wereld wordt beschouwd, en als die dan plots vlakbij komt, kan men die niet meer plaatsen... Het moet een onbereikbare wereld blijven, een wereld waarop mensen hun dromen projecteren. Als iemand in een pelsmantel in een limousine stapt en dan wegrijdt, waarna het beeld stopt, dan kan men altijd nog fantaseren wat er nadien zal gebeuren.

Dirk Roofthoof: Eigenlijk moet je er uitzien zoals de mensen je van het scherm kennen. Zo herinner ik me een interview met een actrice die in een soapserie een zwanger personage speelde. Wanneer die naar een pensenkermis ging waren de mensen altijd heel erg ontgoocheld omdat ze in het echt níét zwanger bleek te zijn. De mensen wilden haar vragen hoe het met haar kindje was, maar dat kon niet, omdat ze niet echt zwanger was. En dat werd zo erg dat ze in het vervolg alleen nog vermomd als een zwangere vrouw naar feesten en pensenkermissen ging. Dat is het Mister Bean-effect, hé. Rowan Atkinson moet ook niet als zichzelf naar een première gaan. Als hij niet eventjes Mister Bean speelt, zijn de mensen niet tevreden. Ze zullen het ook niet plezant vinden wanneer Loes Van den Heuvel als Loes Van den Heuvel verschijnt. Neen, ze moet als Carmen uit *FC De Kampioenen* gaan. Met pruik en al.

Dominique Deruddere: Nu we het toch over adoratie van televisiesternen hebben, de grootste ster waarmee ik ooit heb gewerkt was niet Faye Dunaway of Ornella Muti, maar Antonie Kamerling. Toen ik met hem naar de première van *Suite 16* in Holland ging, stonden daar honderden meisjes achter de dranghekken en die riepen en joelden: 'Oh, Tonie, 'k hou van jou, 'k hou van jou'. Daar stonden flikken om die tegen te houden, ik dacht dat ik met The Beatles op stap was. En dat kwam gewoon omdat die toen ook in een soap speelde. Fotomodellen en soapacteurs, dat zijn de sterren van vandaag.

Etcetera: Toch wil ik nog even op 'Bandini' terugkomen. Was het werken met Faye Dunaway anders dan met Ornella Muti?

Dominique Deruddere: Ja, omdat we in Amerika draaiden en Faye Dunaway op haar eigen terrein was. Ornella Muti kon rustig met haar kind rondwandelen en ergens gaan eten. In Italië moet ze dat niet proberen, want dan heeft ze prijs, maar ginds kende niemand haar. Faye daarentegen kon het hotel niet verlaten. Nouja, ze kwam wel eens buiten, maar dan zonder make-up, met vettige haren, en in een jeans en een slobbertrui. Dat je dacht: wat een onmogelijk wijfke. Haar vermomming bestond erin dat ze zich niet soigneerde. En als ze wilde herkend worden, maakte ze zich op als de Faye Dunaway die we kennen. Er was dus een heel groot verschil tussen beiden, ook op de set. Faye Dunaway was heel professioneel en wilde alles weten over de techniek, het licht, de klank en de montage. Terwijl Ornella Muti bij wijze van spreken niet eens geïnteresseerd was of er pellicule in de camera zat. Die vertrouwde volkomen op de regisseur, zo van: 'Zeg wat je wilt, en ik doe het'.

Etcetera: Heb je wel eens meegemaakt wat mensen sterrenkapsones noemen: sterren die het hoog in hun ster hebben?

Dominique Deruddere: Wel, Faye Dunaway eiste dat Tom Luddy, één van de producenten, op de trappen van haar trailer ging zitten. De andere producenten moesten uit de buurt blijven, Luddy was de enige die ze duldde. Hij zat

er de hele dag zijn krant te lezen. En als ze heel luid 'Tóóóóóóóóóóóó!' riep, sprong hij recht als een knipmes, vloog naar binnen, regelde het probleem dat aan de orde was, en kwam terug buiten om verder zijn krant te lezen. Dat vond ik redelijk sterk.

Etcetera: Een acteur die zich op een rol concentreert is eventueel wat lastiger dan gewoonlijk. Wordt dat soms niet misbegrepen als: hij hangt de ster uit?

Dirk Roofthoof: Absoluut. Maar dat is de inkleuring van de mensen, hé. Als onbekend acteur zou ik precies dezelfde concentratie vragen. Maar nu denkt men: 'Hij heeft al in die film of die serie gespeeld, hij denkt dat hij een vedette is en begint zich anders te gedragen.' Maar ik gedraag me niet anders. Ik heb altijd dezelfde bezorgdheid gehad om iets goeds te willen maken.

Dominique Deruddere: Het probleem is dat Vlaamse filmploegen van de acteurs een soort sfeertje van toffe jongens onder elkaar verwachten. En in Holland is dat nog erger. Dat heeft me het belang van een trailer doen inzien. Vroeger dacht ik: dat is iets voor sterren, zo'n trailer. Maar eigenlijk is het een plaats waar acteurs zich kunnen afzonderen om zich op hun rol voor te bereiden.

Josse De Pauw: Toch is het zo dat ieder zijn eigen geplogenheden heeft om zich te con-

Op de set van *Hombres Complicados*, vlnr: Lies Pauwels, Hilde Van Mieghem, Dominique Deruddere, Dirk Roofthoof, Josse De Pauw / Elisabeth Broekaert

